

værnepligtige af Lægdskrullen til Raadighed for at kunne sætte hele Søværnet paa Krigsfod.

Henfigten med Berigtigelsen af de ovennævnte Talskræfter er nu paa ingen Maade at ville bestride Rigtigheden i Almindelighed af den af Udvalget paapegede Omstændighed, nemlig at Værnepligtsloven, paa Grund af Størrelsen af den aarlige Indkaldelse, stiller et betydeligt større Antal Mandstab til Raadighed, end Marinen har Brug for ved en Mobilisering. Naar Udvalget imidlertid endvidere anfører, „at Marinen uddanner saa meget Mandstab, at kun 3 Aargange af 12 (skal være 6 Aargange af 15, til visse Tider af Aaret 16) udkræves til Mobilisering, at altsaa Marinens Budget belastes med betydelige Udgifter til Uddannelse af Mandstab, der enten slet ikke indkalbes osv.“, saa maa man dog hertil bemærke, at Størrelsen af den aarlige Indkaldelse ikke er fastsat alene for at tilvejebringe uddannet Mandstab til Krigsbrug. Foruden den egentlige militære Uddannelse paahviler der jo Marinen forskellige andre Opgaver, Oplyselsen af flere „nationale og internationale Forpligtelser“, saasom Fisserinspektion, Opmaalning m. m., og til Løsningen af disse Opgaver maa man have Mandstab til Raadighed, Mandstab, der ifølge Sagens Natur ikke kan faa den Uddannelse i militær Retning, som Besætningerne i de egentlige Krigsskibe.

En væsentlig Reduktion i Antallet af det aarlig indkaldte Lægdskrullemandstab kan efter Ministeriets Formening ikke foretages, og man skal nærmere udvikle Grunden herfor under Behandlingen af den følgende Henstilling, hvorunder ogsaa den økonomiske Side af Spørgsmaalet skal blive diskuteret. Forholdet kan maasse snarere udjævnes ved Ændringer indenfor Værnepligtslovens Omraade, hvis det efter de foreliggende Omstændigheder fremdeles anses for saa stor en Ulempe, at den nævnte Lov formaliter stiller en større Styrke Lægdskrullemandstab til Raadighed for Marinebestyrelsen under Krigsforhold, end der efter al Sandsynlighed vil

blive Brug for. Det Mandstab, som staaer for meget paa Stamrullerne, foranlediger jo ikke af denne Grund nogen Udgift for Staten.

Hvis Udvalgets Henstilling med Hensyn til Reduktionen af den aarlig indkaldte Styrke i øvrigt var gennemførlig, vilde man altsaa ved Mobilisering have Brug for ældre Aargange, end som nu er Tilfældet. Men med den korte Uddannelsestid, som Ordningens loven fastsætter, maatte man da nødvendigvis ind paa Indførelsen af Genindkaldelser ved Søværnet, hvorved altsaa Værnepligtsbyrden for det Søværnet tilbelte Lægdskrullemandstab vilde blive betydelig forøget. Altsaa selv under Forudsætning af, at Henstillingen kunde følges, er det vistnok tvivlsomt, om man ved nærmere Overvejelse af Ændringen og dens Følger vilde beslutte sig for dens Indførelse.

Det næste Affnit i den foreløbige Betænkning er:

Henstillingen ad § 6.

Herunder fremhæver Udvalget det væsentlige i, at Udrustningerne og som Følge deraf Indkaldelsestiderne omlægges saaledes, at Aarets først indkaldte Mandstab videst muligt kan anvendes til de senere Udrustninger, hvorved de gældende Bestemmelser om ca. 6 Maaneders Uddannelse om Bord kan ske Fyldest.

Her angives altsaa den Maade, paa hvilken Udvalget tænker sig den ovenfor omtalte væsentlige Reduktion i Antallet af det aarlig indkaldte Lægdskrullemandstab iværksat. Det bliver nu at undersøge, hvorvidt denne Henstilling med virkeligt Udbytte lader sig gennemføre i Praksis.

For at kunne anstille en saadan Undersøgelse er det nødvendigt i store Træk at angive, hvorledes Udrustningsplanen for Tiden er ordnet, og man skal derfor begynde med at give en Fremstilling heraf. Som Eksempel er valgt Planen, hvorefter Udrustningerne i indeværende Aar have været foretagne, og denne Plan vil da fremgaa af den nedenstaaende skematisk Overfigt.